

Potvrzuji, že Aneta napsala svůj text sama bez pomoci AI.

DEN, KDY SE VŠECHNO ZMĚNILO

Aneta Hlaváčová

Blikající světla, zmatek a křik a potom ticho, dlouhé ticho jako by už nic nebylo. „Tak pojď, už určitě tančí!“ přerušila ticho Sněžinka. „Musíme jít!“ Lucka Sněžince sotva stačila. Víla už se skoro nedotýkala země, letěla vzduchem. Její pohyby byly ladné, jako kdyby plula v hlubině oceánu. Ve vzduchu za ní zůstával světelný prach a nádherná vůně, které vzbuzovala lehkost. Mezi větvemi se dokázala proplétat lehce a Lucka s ní.

V nitru lesa už se ostatní víly vlnily v měsíčním světle. Přidaly se k nim. Všechny vzpomínky a strachy pomalu mizely z její mysli. Potom začaly slábnout i pocity, žal po rodičích, to všechno bylo pryč z její duše. Její vnitro bylo čisté, najednou začala mizet i ona samotná. Lucka tušila, že až bude jenom tma, bude u cíle. V té tmě je konec všeho, i ona najde svůj konec. Neměla strach, cítila sílu a odvahu.

Najednou všechno jako by zhaslo a ztichlo. Lucka stála na palouku. Cítila rosu na chodidlech, viděla stíny stromů. Byla zpátky, nedošla na konec cesty. Hudba utichla. Nechápala to, vždyť už byla skoro u cíle! Rozhlédla se kolem sebe, víly tu pořád byly, ale netančily. Všechny byly vyděšené a měly ustarané pohledy. Něco se děje, něco je jinak, než to mělo být.

Sněžinka jí pohladila po vlasech, v tom doteku bylo bezpečí. „Teď musíš být silná, musíš bojovat!“ V dále někdo zakřičel, zdálo se, že se blíží. Víla i Lucka se příkrčily. „Tenhle tvor cítí lidské maso, je na lovu.“ Lucce se sevřelo hrdlo, jde si pro ni. Vteřina. Bude mít sílu změnit svůj osud? Náhlé zhroucení, Lucka slyší pravidelný zvuk a do toho řev tvora, kterého však stále nevidí. Blíží se okamžik, kdy se dech nadobro zastaví, má ještě sílu a chuť bojovat? Víly jsou pryč, je tam sama. Zkusí zavolat. Ale nikdo neodpoví. Celý život se jí promítá v jediném okamžiku. Všechny ty hezké věci, ale i nepříjemné okamžiky. Jak se rozhodnout, když je úplně sama, má to cenu? Cítí tvorův dech, blíží se.

Najednou v dále uslyší hlasy, volají na ni. Ale nejsou to víly, není to tvor. Ten hlas zná, ale nemůže si vzpomenout. Chtěla by otevřít oči, ale nejde to. Hlasy slábnou, zase se vzdaluje, snad zase uvidí Sněžinku. Někdo na ni volá. „Lucko pozor!“ Začíná souboj mezi životem a smrtí, tvor křičí a napíná ruce, všude je tma. „Jak se Lucko rozhodneš?“ ptá se Sněžinka. Lucka je zoufalá, neví jak se rozhodnout. Zkouší bojovat, tančí a mává rukama, bosé nohy kmitají po mokré trávě, oči vidí záblesky. Tvor zuří, ale vzdaluje se, křik slábne. Boj je u konce.

Lucka chce otevřít oči, ale ostré světlo jí to nedovolí. „Lucinko nespěchej.“ známý hlas na ni mluví. „Jsi v nemocnici, měla jsi ošklivou nehodu. Když jsi šla do školy, tak tě srazilo auto na přechodu. Máš zraněnou páteř a zatím nemůžeš hýbat nohama. Byla jsi měsíc v kómatu.“ Lucka na to nemůže reagovat, je slabá, nemluví. Další měsíc v nemocnici většinou spí, ve snech se jí stále vrací vzpomínky na Sněžinku a na tajemného tvora. Zdá se, že nad ním vyhrála, ale stejně se všechno změnilo. Život teď nebude jako dřív.

Hlaváčová Aneta 13 let

Po dvou měsících v nemocnici čeká Lucku převoz do rehabilitačního centra. Bude tam s maminkou, ale ten boj musí vyhrát sama. Zda bude ještě někdy chodit je zatím ve hvězdách, ale díky Sněžince bude bojovat.